האם ויקטוריה (באמצע)
„כולם שכחו ממנו"

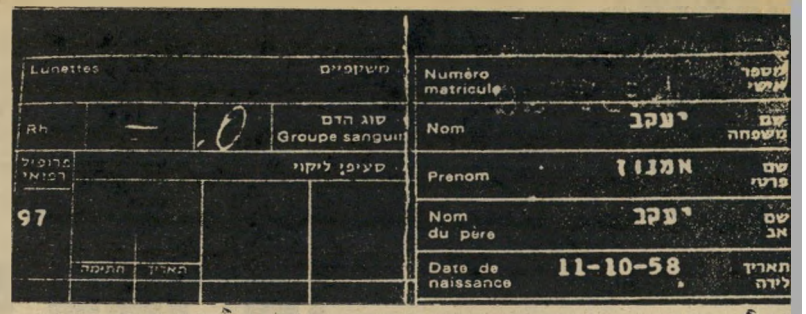

תעודת־השבוי של אמנון יעקב
פרופיל: 97

בצר לו כתב האב מיכתב לנציב קבילות החיילים, חיים לסקוב.

כתב האב: „יש לי בן שהתגייס לצבא באוגוסט 1976. מזה כחצי שנה הוא יושב בבית אחרי שנשפט על עבירת־תנועה ורשיונו נשלל. הלכנו לקצין העיר ב־ירושלים כמה פעמים, כדי לברר את ה־עניין. התשובה שקיבלתי שם: ‚בסדר, אנחנו נטפל'. במשך התקופה הזאת לא קיבלתי שום הודעה מהצבא. אנחנו מודא־גים, מאחר ואם יקרה לו משהו, מי יהיה אחראי על כך? האם הצבא מודע לכך שהוא עריק או נפקד? האם יש עליו פיקוח?"

לב אכול

ר ק כעבור חמישה חודשים התקבלה התשובה. מיכתב קצר, חתום בידי חיים לסקוב: „בדקתי פנייתכם עם הרשות ה־צבאית המוסמכת. מפיה נמסר לי, כי רק לאחרונה הגיע אליה דיווח על ניפקדותו של בנכם וכי היא תיפעל בהקדם כדי לעוצרו. בכך יבוא עניין פנייתכם על תיקונו ואיני מוצא עוד מקום להמשך טי־פולי בו."

לדעת בני מישפחתו של אמנון היה גם היה מקום להמשך טיפולו של הצבא בפרשה. לטענתו של שימשון, האח, הגיעו לביתם שוטרים צבאיים לפני כחצי שנה. הם חיפשו את אמנון ומשלא מצאו אותו הסתלקו וחזרו שוב כעבור עשרה ימים. אמנון נאסר לחמישה חודשים בעוון ניפק־דות.

סיפר שימשון:

כשיצא מהכלא היה הלב שלו אכול. אמר שבצבא הבטיחו לו כי יחזירו לו את הרשיון, וכי ישרת קרוב לבית בגלל ה־מצב המישפחתי הקשה שלנו. אבל הוא הסתכסך עם המפקד שלו. המפקד שלו הלך איתו על פרינציפ ושלח אותו ל־מחנה אריה, בביקעה. שם נתנו לו את הנשק.

אני רוצה לשאול את הצבא, באמצעות העיתון: האם בדקתם את אחי? מדוע לא שלחתם אותו לפסיכיאטר? מדוע נתתם בידיו את הנשק? האם חייל, שעשה תאו־

האח שימשון
„תאונה קטלנית"

הצבא מקפח אותנו במתכוון

א חריכך סובבו אותנו כדי לקבל פר־טים. עד עכשיו איננו יודעים מה קרה. במישטרה אמרו לנו ללכת לברר במישט־רה הצבאית. כשבאנו לשם, אמרו לנו ללכת למישטרה האזרחית. כל הבוקר, ל־מחרת, ואנחנו לא יודעים מה קרה ואיפה החפצים שלו. גם את הלווייה שלו דחו, בגלל שלא מצאו די חיילים שיבואו לשם.

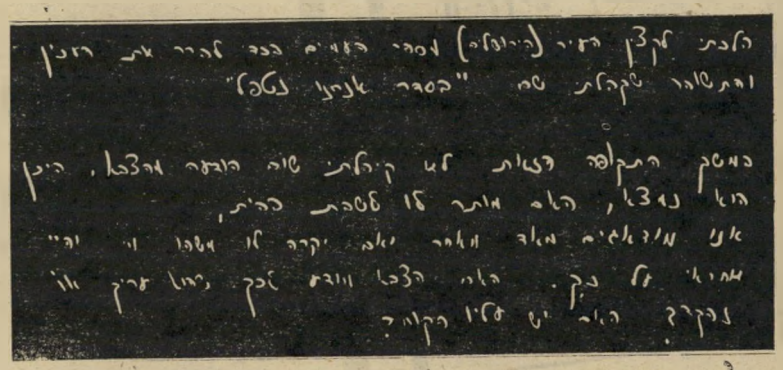

פניית ההורים לנציב קבילות החיילים
מי יהיה אחראי?

נה קטלנית, ואחר־כך ניפקד במשך שנה שלמה, לא צריך להיבדק, לא צריך להור־ריד לו את הפרופיל?

אנחנו הרגשנו איך אמנון מתדרדר. אם לא היה לו המאסר, הוא היה צריך להש־תחרר יומיים לפני שנהרג.

על מותו שמענו מאמא של ריבקה. היא התקשרה לאמי ב־1 בלילה. סיפרה כי אמ־נון ירה בבת שלה ואחר־כך ירה בעצמו. ניגשנו מייד לראות אם הרובה בבית. הוא לא היה במקום. הבגדים הצבאיים שלו היו. בדרך כלל, כשהוא היה יוצא לבלות, היה יוצא באזרחי ולא לוקח איתו את ה־רובה. נכנסנו לפאניקה.

באנו למקום המיקרה. אמרו לנו ללכת הביתה. ישבנו כל הלילה. הלכנו לקנות לאמא כדורי־הרגעה, כדי שלא תתמוטט. רצינו ללכת לבית־החולים הדסה, לראות מה איתו, אבל אמרו לנו לחכות בבית. ב־ארבע בבוקר צילצלו ואמרו לנו: ‚בשו־רות לא טובות'. סיפרו שהוא מת.

עשו לי בדיקת שחפת, ופעם בדיקת־דם.

„אני עובדת עכשיו בבנק, ובעבודה מבקשים לדעת אם הם יכולים לתת לי קביעות, אבל כל עוד אינני מקבלת תשו־בה חד־משמעית מהצבא, אין לי אפשרות להתמיד בשום עבודה.

„פניתי לקצין העיר ומסרו לי שם ש־עלי לכתוב להם מיכתב ולהתחייב שאני אהיה אחראית למה שיקרה לי בצבא. עניתי להם שלדעתי הם סתם מטרטרים אותי, עושים ממני שפן־נסיון. אני חצי מעולפת אחרי כל בדיקה. בכל פעם הם קובעים לי בדיקות אחרות וטוענים שאני בריאה. עכשיו אחרי מה שקרה לאחי, אני לא מוכנה להתחייב לשום דבר. מספי־קה טרגדיה אחת במישפחה!"

שתי המישפחות, מישפחתו של אמנון ומישפחתה של ריבקה, מאוחדות בדיעה שהצבא אשם בטרגדיה. טען שימשון: „אני לא מאמין בכלל שאמנון ידע איך משתמ־שים ברובה. הוץ מהטירונות, אף פעם לא החזיק ברובה. סתם החתימו אותו על נשק."

טען אביה של ריבקה: „נשק זה רשיון לרצח. חלק מהאנשים מנצלים את הרשיון הזה. אין לנו הרבה כסף, אבל אנחנו חוש־בים להגיש תביעה נגד הצבא. נאסוף הכל, נמכור הכל, אנחנו נבקש להעמיד את ה־ממונים עליו לדין על הזנחה פושעת ו־גרימת מוות."

האסון הכפול אינו הראשון מסוגו. בשנה שעברה מת החייל רחמים יעקוב מבאר־שבע. הצבא קבע: „הוא התאבד." הוריו טענו ש„צה"ל בדק את עצמו", ודרשו ל־

האחות רונית

„החתונה הפכה לאבל"

הקים ועדת־חקירה ממלכתית. אך העניין נשכח (העולם הזה 2142).

לפני חודשיים ירה חייל המילואים אבי קרדי בחברתו ציפי פרץ. חוקרי המישטרה הצבאית פתחו בחקירה, כיצד הגיע הרובה לידיו של אבי, למרות שבעת שרותו ב־צבא נאסר עליו השימוש בנשק (העולם הזה 2182).

מלישכת דובר צה"ל נמסר, כי הפרשה נבדקת ומסקנותיה יתפרסמו בהקדם.

יאירה יסמין

אמנון יעקב בשרות
„למה אין פיקוח"